

Једна песма – Драгош Павић

***

„Веруј у љубав и онда када задаје бол“

Тагоре

Хоћу да будем горди Превер,
да постанем кнез облака
као песник Бодлер,
или Маларме,
да сиђем низ сунчев зрак
до малог човека
али да не будем понижен, спутан,
оптужен, јадан
ни да као горди албатрос
носим увреде пијаних морнара.

Можда су висине плаветног азура
само песничка аура
или надмена реч као пљусак
изворнице, опасна као понорнице,
мека и животодавна
као реке равнице...

Можда је пркосни ракићевски смисао
бољи и кад протестно брани и кад воли.
Његова „Искрена песма“
дубоко у душу заривена
јер је од великана створена.

Да ли је Десанка узор свевишњи,
панађур обиља, раскоши,
поетске оплодње,
узаврело искрена,
у малог човека заљубљена,
нашег, освештаног.
Иза њега је ускличник
ил упитник живи-
да ли је додир љубав
или жеље затамњене,
језиком неисказане,
луде до понора
„са страхом од сагрешења“.

Жена увек има доста украса
ако једном човеку срце заталаса.
Љубав је тајна, била јавна
ил значајна јер мислилац, ратар,
повртар, воћар носи у души мисао снену,
заплиће себе у љубав њену,
тражи нов израз никад не речен,
неће га, ал има сваки дан,
судски процес кошмарно саткан.

Љубав има моћ да одузме, сатре,
чулну надмоћ претвори у ватре,
у пепео сури, да сурова истина обузме душу
и све то гротескно
опхрва и изнури.

Уместо среће што младост носи,
Тањин бол и горчину изнедри
охоли бонвиван,
ал Тањи небо крила даде
да понор без људског лица
не оскрнави кликтаје невиног срца.

Па оста, можда, истина права,
кад треба душу да рана спасава,
тражимо љубав непатворену,
пуну живота, снаге и полета
која је само наша, од овога света.

